

*mit este volt el
49414 este 53419. mint 53426.*

ALÁZAT.

János 13 : 1—17.

Jézus, amikor egy-egy nagy mennyei igazságot akart kifejezni, rendszerint jelképet, példázatot használt. Isten országa titkait sokszor meg sem érthetnénk másképen, csak úgy, ha egy példával világítjuk meg és utalunk rá. Ez a történet, amit most hallottunk, szintén egy példázat, amelyet azonban nem tanítás formájában mondott el Jézus, hanem megcselekedte. Az ember jobban megérti és jobban emlékezetében tartja azt, amit lát, mint amit hall. Egy fiú nem arra emlékszik vissza, amit mondott neki az édesatyja, hanem sokkal jobban arra, amit látott az édesatyjától cselekedni. Ezért kötötte össze Jézus is a példázatot és a példaadást. Ha ennek a történetnek a tanulságát egy szóban akarjuk kifejezni, azt mondhatjuk, hogy benne

az alázat jut kifejezésre. Ha azonban részletesebben akarunk vele foglalkozni, akkor azt látjuk, hogy Jézus azzal, hogy a tanítványok lábait megmossa, egyfelől saját alázatát jelképezte, másfelől pedig példát adott az alázatosságra.

I. Keleten, ahol az ember a poros országutakon csupasz lábbal vagy esetleg kis szandálban járhat, naponkint többször szükség van arra, hogy megmossák lábaikat. A lábmosás éppen úgy hozzátartozott a szíves vendéglátáshoz, mint nálunk ma az, hogy az érkező vendégnek lesegítjük a kabátját. Minden ház bejáratánál ott voltak a kövedrek, amelyekben a rabszolgák kötelessége volt, hogy megmossák az érkezők lábait. Csak ha nagyon előkelő vendég érkezett a házhoz, akkor végezte a házigazda ezt a legelemibb udvariassági kötelességet. Ezzel is kifejezésre akarván juttatni hódolatát és alázatát a vendég előtt.

Ezt a cselekményt választja Jézus arra, hogy mintegy példázatban kifejezze az ő küldetésének jelentését és az ő végtelen nagy alázatát megértesse a tanítványok előtt. Az utolsó vacsora végeztével egyszerre felkel az asztalfőről, leveti felső ruháit, körülkötöti magát egy rabszolgának ott heverő kötőjével, vizet tölt a medencébe és elkezd mosni a tanítványok lábait. Most kezdik érteni a tanítványok, hogy mit jelent Jézusnak a jelenléte a földön; Jézus, aki által Isten a világot teremtette, akinek Isten mindent a hatalmába adott, aki maga is Isten volt, levetette az ő istenségét, felöltötte magára a bűn rabszolgájának, az embernek természetét: az Isten itt e földön mindenkinek rabszolgájává lett. Azok a tanítványok, akik még csak nem régen Cezárea Filippinél boldogan ismerték föl a földi Jézusban az Isten fiát, meg sem értették volna e nélkül a cselekedet nélkül Jézus kereszthalálát. Azzal, hogy Jézus megmosta a lábait, világosan és érthetően tudtukra adta, hogy az a halál, ami reá vár, nem jelent kudarcot és vereséget, nem jelent szégyent és megaláztatást, mert Jézus kifejezetten azért jött, azért alázta meg Isten létére magát egészen le az emberi természetig, mert szerette az embert és önként vállalta érte a legnagyobb megaláztatást, a halált. Most látták meg a tanítványok Jézusnak igazi nagyságát és az ő igazi arcát.

Keresztyén Testvéreim! Amíg úgy tekintünk fel Jézusra, mint egy nagy emberre, mint egy történelmi nagyságra, addig nem ismerjük őt igazán, addig éppen olyan távol áll tőlünk, mint bármelyik más történelmi nagyság, mint Napoleon, mint Goethe, vagy Madách. Olvashatom az ő írásait, gyönyörködhetem soha nem hallott magasztos gondolataiban, bámulhatom csodatételeit, leborulhatok előtte és azt mondhatom, hogy bizony ez az ember valóban Isten volt, még mindig 2000 esztendő választ el tőle. Igazi arcát és nagyságát azonban csak akkor látom meg, ha lent a megaláztatás állapotában keresem. Ha meglátom azt, hogy milyen mélyre tudott leszállani. Az élet poros országútján a mi lábunkat is belepí a por. Naponkint

rakódik rá mindenféle apró szenny és bűn. Ha Jézust látni akarom és ha meg akarom őt érteni, akkor itt a porban, a bűneimben kell rátekintennem, amint ott áll önmagát megalázva és vár rám, hogy lemossa rólam a port. Sokszor halljuk emberek ajkáról a panaszt, hogy nincs kapcsolatunk az élő Jézussal. E történetből azt látjuk, hogy nem is lehet addig kapcsolatunk vele, amíg a magasságokban keressük őt és nem a mélységben. Ha meg akarom ismerni Jézust, nem fölfelé, hanem lefelé kell tekintennem. Nincs olyan mélység, amelynél még mélyebben ott ne lenne Jézus. A világ legmélyebb pontja, ahol az emberiség minden bűne és minden szennye összesűrítve található meg: a Golgota. Egyedül csak ott találhatom meg őt. Mert Jézus nem azért jött, hogy elszédítsen végtelen nagyságával, elbájoljon gyönyörű tanításaival, hanem azért, hogy megmossa az életünket. Ha azt akarod, Testvérem, hogy közöd legyen Jézushoz, azaz közösségben légy Ővele, ne vonakodj elfogadni az ő szolgálatát. A mindennapok országútján bűnlepte testedet és lelkedet add oda neki naponkint, hogy megmossan téged. Az élő Isten Fia, Jézus Krisztus vár rád, nem a mennyben, hanem itt lent, abban a porban, abban a bűnös állapotban, amelyben vagy. Azért alázta meg magát, hogy találkozhass vele. Itt térdel előttünk, hogy megmossa a lábainkat. Ha elfogadod az ő szolgálatát naponkint, szorosabb és állandóbb életközösségbe kerülsz vele, mint az anya a gyermekével, mint a férj a feleségével. — A lábmosás különös története azt példázza, hogy Jézus annyira megalázta magát, hogy mi teljesen egyé válhatunk ővele, úgy, ahogy az apostol mondotta: Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.

II. A tanítványok lábainak megmosása nemesak jelkép, hanem példakép is. Mikor ez az ünnepélyes aktus végetért és Jézus felső ruháit újra magára vette, így szólt tanítványaihoz: „Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok: Mester és Uram és jól mondjátok, mert az vagyok. Azért, ha én az Úr és Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait, mert példát adtam néktek, hogy amiképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjétek.“ Azt mondtuk az imént, hogy a lábmosás története cselekvés formájában elmondott példázat, az alázatosság szimbóluma. Világos tehát, hogy Jézus nem szó szerint kívánja tanítványaitól, hogy egymás lábait megmossák, nem a jelképet kell gyakorolni, mint gondolták és gondolják mind a mai napig egyes keresztyén felekezetek, hanem a cselekvés által jelképezett alázatot. Sehol sem olvassuk az újtestamentumban, hogy a tanítványok megmosták volna egymás lábait. De azt igenis látjuk, hogy az evangélium azt a bűnökből való megmosatást, a Jézus Krisztusban megjelent váltságot hirdeti, melyet Jézus a lábmosással példázott. Az igazi lábmosás tehát a tanítványokra nézve azt jelentette, hogy hirdessétek az evangéliumot.

„Példát adtam néktek, hogy amiként én cselekedtem, ti is akként cselekedjétek“, azt jelenti, hogy ne legyen egyetlen lélek se méltatlan és egyetlen alkalom se alkalmatlan a szemünkben arra, hogy hirdessük az evangélium örömeit. Hirdették is a tanítványok úton-útfélen, a börtönben és az athéni Areopágon, a bölcsek és balgák, a szabadok és rabszolgák között, — életük sem volt drága nekik, csak hogy teljesíthessék a szolgálatot, amit Mesterük bízott rájuk.

Nos, az evangélium hirdetése nemcsak a lelkipásztorok kötelessége, hanem Krisztus tanítványainak, vagyis a keresztyéneknek, azaz mindnyájunknak a kötelessége. Nem a szószék-ről kell mindnyájunknak hirdetni az evangéliumot, sőt a legtöbbször még csak nem is szavakkal, hanem keresztyén életünkkel. Lábmosás az, ha Isten törvénye szerint nevelem a gyermekeimet, ha vigyázok a családi életem tisztaságára, ha a hivatalban, a műhelyben, a szántóföldön becsületesen és maradéktalanul elvégzem a reám bízott szolgálatot. Hogy azonban ezt így elvégezhessem, mindenekelőtt arra az alázatos lelkületre van szükségem, ami Jézusban volt. A keresztyén ember e földi élet minden területén nem uralkodik, hanem szolgál. Szolgálni pedig csak alázattal lehet.

Az alázat fogalmát ma különösen jól ismeri a világ. Mai közéletünkben ha valaki érvényesülni, előrejutni akar, földig kell hajolnia egy-egy földi nagyság előtt. A protekciórendszer miatt lassan kifejlődik egy olyan embertípus, mely gerinctelenül hajlong és „alázatos szolgájával“ köszön a nála magasabban levők előtt. Ez azonban nem keresztyén alázat, ez szervilizmus, szolgalelkűség, emberi méltóságot sértő megalázkodás. Jézus nem alázta meg magát a főpap, vagy a római birodalom helytartója, Pilátus előtt, pedig élete fölött döntöttek ezek a rettegett földi hatalmasságok, — hanem Jézus a legegyszerűbb pásztor- és halászberekek előtt alázta meg magát.

A keresztyén alázat nem jelenti azt, hogy hízelegve, hódolva ismerem el a fölöttem álló emberek hatalmasságát, hanem azt, hogy senkit sem tartok magamnál alacsonyabbrendűnek. Jézus akkor volt a legnagyobb, amikor a legmélyebbre is le tudott szállni. Nincs nevetségesebb figura a gógös embernél, aki nem veszi észre, hogy mindenáron nagyobb akar lenni Jézusnál.

A keresztyén alázat azt jelenti, hogy leszálok felfuvalkodottságom képzelt magaslatáról, fontosabbnak tartom a másik embert önmagamnál, a mások ügyét a magam ügyénél előbbrevalónak, — az alázatos keresztyén ember előbb a gerendát veti ki a maga szeméből, azután a szálkát a másikéből, nem a fejét mosogatja a másiknak, hanem a lábát, nem kérkedik semmivel, nem irigykedik senkire, hanem szeret, mindenkit szeret. Mert a szeretet maga a legnagyobb alázat.

K. T. Az Úr asztalához való járulás útja a bűnbánatnak

és bűnvallásnak az útja. Ez az út mindenekelőtt alázattal kezdődik. Csak aki megalázta magát Isten és ember előtt, az láthatja meg csupán, hogy mit vétett Isten és ember ellen. És csak az találhatja meg az úrvacsorában Jézust, aki arra vár, hogy lemoshassa a ránk tapadt vétket. Távozzunk e templomból Isten szavaival: „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.“

Joó Sándor.

SZIDALMAZÓK ÉS CSÚFOLÓDÓK A KERESZT KÖRÜL.

(Nagypénteki.)

Olv. I. Péter 1:18—19.

A. i. Máté 27:39—44.

Nagypéntek megrendítő felelet arra a kérdésre: mit tett az Isten az emberért?

Egy gyarló képpel megpróbálom ezt érzékeltetni.

Tegyük fel, hogy községünk minden lakóját halálra ítélik valamiért. Micsoda zokogás töltené be a levegőt! Micsoda kétségbeesés tépné, szaggatná a szíveket! A halálfélelem megbénítaná a cselekvésre lendülő kart. A szemekben riadalom tükröződnék.

Amikor ezt a szívetrázó képet meglátná az elítélő, így szólna: „Nem akarom, hogy mindnyájan elveszettek. Megelégszem azért egynek az önkéntes halálával. Ha valaki önszántából hajlandó magára venni a büntetést és kész meghalni érettetek, akkor ti bocsánatot és életet nyertek.“

Testvéreim! Lenne-e valaki ebben a 2100 lelkes községben, aki hajlandó lenne meghalni érettünk, helyettünk, miattunk?

Ha lenne, mit tennénk vele? Szidalmaznánk, csúfolnánk, vagy a hála selyméből szőnénk ruhát neki és könnyezve áldanánk?

... A bűn miatt Isten halálra ítélte az engedetlen emberiséget. Megbántott atyai szívét csak egy bűnnélküli ember önként vállalt áldozati halála engesztelhette ki. Mivel azonban bűnnélküli ember Ádám esete óta egy sem élt a földön, halljátok csak, mit tett az Isten szeretetből: Ő maga öltött testet Jézus Krisztusban; emberré lett, hozzánk hasonló, kivéve a bűnt; magára vette minden bűnünket és érettünk, helyettünk, miattunk elszenvedte a bűnnek büntetését is, hogy mi az Ő halála által éljünk.

Erről beszél a golgotai Kereszt!

És mit teszünk mi? Mivel felelünk Istennek arra a kegyelmére, hogy a Krisztus vérén váltott meg minket a mi atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből? Szidalmazzuk és csúfoljuk ezért, vagy örökkévaló hálánkat engedelmisséggel, szent étellel bizonyítjuk meg?

Nagypénteken az „arramenők, a főpapok, az írástudók, a